

DNs ledarsida (senast Peter Wolodarski den 19/3) har i ett par artiklar kritiserat de förslag om att höja överskottsmålet för de offentliga finanserna vid ett EMU-medlemskap som för närvarande diskuteras. Jag har svårt att förstå den kritiken. I EMU måste finanspolitiken kunna användas mer än nu för att motverka konjunktursvängningar. Det ökar kraven på starka offentliga finanser för att ge utrymme för skattesänkningar i lågkonjunkturer.

DN är särskilt kritisk mot att högre överskott i de offentliga finanserna skulle fonderas i en "stabilitetsreserv". Också den kritiken är svår att förstå. Det är enligt min mening en fördel om högre överskott öronmärks i en särskild fond för användning endast i konjunkturstabiliserande syfte. Det minskar risken för att överskotten ska "slösas bort" för andra ändamål. Det är inte något speciellt socialistiskt med sådana fonder. Tvärtom förekommer liknande s k "rainy-day funds" i de flesta amerikanska delstater.

Ett argument som på andra håll använts mot en fonduppbyggnad/högre överskott är att det skulle innebära en "överbeskattning". Det är sant att skatterna skulle behöva vara något högre, eller de offentliga utgifterna något lägre, medan fonden byggs upp. Men det innebär inte någon permanent högre beskattning. Ränteintäkterna från de fonderade medlen leder nämligen till att skatterna i framtiden blir lägre än annars. Så en fonduppbyggnad innebär bara en omfördelning av skattebetalningar över tiden.

På en punkt är jag överens med DN och Peter Wolodarski. Det skulle vare en dålig korporativistisk lösning om arbetsmarknadens parter, som har diskuterats, skulle sätta upp ett ekonomiskt råd för att ge statsmakterna bättre underlag för budgetpolitiken. Det finns i och för sig goda skäl för att ta fram bättre finanspolitiskt beslutsunderlag. Men om detta ska göras av ett särskilt råd bör detta arbeta på regeringens eller riksdagens uppdrag.